

En småländsk Staffans-visa.

Från norr till söder i vårt land är sedan århundraden tillbaka Staffans visan känd och sjungen. I de olika landsdelarne har den emellertid under årens lopp erhållit en olika version. Och en välvillig medelare har lämnat följande uppteckning af den form, uti hvilken den förekom i Öggestorps socken. Jönköpings län, i förra hälften af innevarande sekel. En gammal man, Nils Movits, boende på Månstorp's ägor inom församlingen, brukade då att vid julhelgen gå omkring och i granngårdarne sjunga visan sålunda:

1

Staffan var en stalledräng, dess tackom vi så gärna,
Han vattnade sina rålar fem, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnornes på himmelen de blänka.

2

De vå de voro hvita, dess tackom vi så gärna,
De var hvarandra lika, allt för den ljusa stjärna,

2}

Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

3

De två de voro röda, dess tackom vi så gärna,
De tjante väl sin föda, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

4

Den femte den var appelgrå, dess tackom vi så gärna.
Denvill han själfver rida på, allt för den ljusa stjärna.
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka,

5

Så red han till en källardörr, dess tackom vi så gärna,
Där satt ännu en sticka för, allt för den ljusa stjärna.
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

6

Ack kära mor, så släpp mig in, dess tackom vi så gärna
Jag fryser så om ryggen min, allt för den ljusa stjärna
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

7

Och mor hon satt i spisen, dess tackom vi så gärna,
Och skar ett stycke af grisen, allt för den ljusa
Ingen dag här synes än, stjärna,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

8

Ja nu är visan ända, som alla nog förstå,
Gå nu och se efter — om ni har något att bjuda sångarna
på.